

ges, at man ikke gør den personlig ubekvem. Det kan vel ikke nægtes, at disse to Kompensationslove, som i dette Øjeblik ligge paa det høje Tings Bord, i allerhøjeste Grad ville bringe Gaasen til at skriige. Sjældnen har jeg set noget Lovforslag blive forelagt, som har vakt en saa stor og udelte Vrede hos dem, der ville blive berørte af det. Det ærede Medlem, som sidder her foran mig (P. G. C. Jensen), omtalte i Gaar som Modsætning til disse Lovforslag de Love, som skyldtes de gamle Departementer i Begyndelsen af forrige Aarhundrede. Dem ønskede jeg ogsaa at fremdrage. Vi ere jo alle enige om, at vi i daglig Omgang sætte Pris paa gode Former i det ene Menneskes Optræden overfor det andet, sætte Pris paa at mødes under urbane, velvillige Former. Det samme Krav stille vi nu ogsaa overfor de Love, som vi skulle rette os efter. Ogsaa der er der et Ønske om, at Lovene skulle være affattede i en god, behagelig Form, uden at de støde an, og uden at man dog dermed opgiver noget af det Indhold, som skal lægges ind i disse Love. Just disse Love fra Aarhundredets Begyndelse vare i saa høj Grad stemplede af det Ønske, at Gennemførelsen af en Reform skulde komme paa en saadan Maade, at den ikke mere end nødvendigt kom til at støde Befolkningen. Jeg beklager, men det forekommer mig, at man har for en stor Del forladt denne gode Tradition. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) brugte i Gaar det Billede, at hvis man betragtede Forslaget om Stempelskat paa Vin som Besvarelse af en Stilopgave, der skulde løses, saa var den her løst paa en god Maade. Men det er jo to forskellige Ting, at løse en Opgave og at foreslaa en Foranstaltning, som ikke mere end nødvendigt kommer til at støde an mod den Befolkning, overfor hvem den skal anvendes. Ogsaa lige overfor Love tror jeg, at Ordet saaviter in modo har sin fulde Berettigelse.

Naar jeg dernæst skal tale om de enkelte Lovforslag i deres Detailler, skal jeg først ytre mig om Arveafgiften. Den højtærede Minister henviser i sine Bemærkninger til Lovforslaget og har ogsaa i sit Indledningsforedrag i dette Ting nævnt, at Forhøjelse af Arveafgift er en moderne Foranstaltning, som den ene Stat efter den anden har optaget, og som vi af den Grund ogsaa bør gaa til. Aldeles bortset fra Spørgsmaalet om Nødvendigheden af saaledes at følge med andre Lande skal jeg dog gøre opmærksom paa,

at naar Arveskatten er bleven forhøjet i de fleste Lande i den senere Tid, har det saa godt som altid været for at faa Midler til *ekstraordinære Udgifter*, som pludselig have vist sig nødvendige. Men jeg ser ikke, at der her hos os foreligger en ny Opgave, der skal løses. Der foreligger jo ikke andet, end at man vil skaffe Penge til at eftergive Beløb paa andre Steder.

Den højtærede Minister nævnte dernæst i Forgaars og har ligeledes i Bemærkningerne til Lovforslaget henvist til, at den Sum, som man ventede at skulle faa ind i Arveafgift efter Lovforslagets Vedtagelse, vel var meget betydelig større, end den har været før, men at den dog i Virkeligheden ikke vilde være stor i Sammenligning med, hvad den er i andre Lande. I Bemærkningerne staar der, at naar den nuværende Arveafgift fordeles paa Landets $2\frac{1}{2}$ Mill. Indbyggere, giver den kun en Afgift af lidt over $\frac{1}{2}$ Kr. aarlig pr. Individ, hvorimod den i Storbritannien og Irland efter de ny Love har været 8 Kr. 4 Øre, i Frankrig 3 Kr. 64 Øre, i Holland 3 Kr. 40 Øre etc. Endelig siges det, at hvis denne Lov gennemføres, vil Afgiften kunne regnes her i Landet at blive $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Individ. Men her drejer det sig jo slet ikke om Individerne, men om, hvilke Formuer der falder i Arv. Vi kunne ikke paa dette Omraade sammenligne os med store og meget rige Stater som England, Holland og Frankrig. Det er en Sammenligning, som halter og paa dette Sted egentlig ikke siger noget.

Jeg skal dernæst berøre nogle Enkeltheder i Lovforslaget og da først gøre en bestemt Indvending mod den Form, hvorunder dette Lovforslag vil ramme fast Ejendom. Fast Ejendom er jo tidligere, naar den gik i Arv, altid bleven vurderet saaledes, at man har udfundet dens Værdi i Handel og Vandel, for saa vidt den ikke i Henhold til gældende Bestemmelser i Lovgivningen allerede er sat til en vis Værdi. Man har altsaa virkelig søgt at finde den Værdi, som en saadan Ejendom har. Dette er i det foreliggende Lovforslag ganske forladt. Der tages et tilfældigt Beløb, som kaldes Ejendomsskyld, en Vurdering, som vi alle vide kommer frem paa en Maade, som ikke byder nogen Garanti for, at den svarer til Ejendommens virkelige Værdi, og som i alt Fald sker i en saa hurtig og let Form, at den paa ingen Maade kan stilles ved Siden af en almindelig lovmæssig Vurdering. Jeg mener derfor, at man maa stille det bestemte Krav, at de tidligere Bestemmelser i saa Henseende maa være